

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 759/2014
17.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиље С.Р. из П., чији је пуномоћник Љ.Д., адвокат из П., против туженог КЈП „Градски водовод“, Прокупље, чији је пуномоћник С.С., адвокат из Н., ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 975/13 од 13.12.2013. године, на седници одржаној 17.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 975/13 од 13.12.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П1 бр.528/12 од 21.02.2013. године, усвојен је тужбени захтев тужиље и поништено као незаконито решење туженог број 4201 од 23.12.2010. године. У ставу другом изреке, обавезан је тужени да тужиљу врати на рад и призна јој сва права на раду и по основу рада које је имала до дана доношења оспореног решења. У ставу трећем изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 214.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 975/13 од 13.12.2013. године, усвојена је жалба тужене и преиначена првостепена пресуда, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се поништи као незаконито решење туженог и да се обавезе тужени да тужиљу врати на рад као и да јој призна сва права на раду и по основу рада која је имала до доношења оспореног решења као и да се обавезе тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка. У ставу другом изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 87.000,00 динара.

Против другостепене пресуде тужиља је благовремено преко пуномоћника изјавила ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11), који се примењује на основу члана 506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде поступка се у ревизији и не указује.

Према утврђеном чињеничном стању тужиља је била у радном односу код туженог на неодређено време по уговору о раду на радном месту референта за уређење и изградњу комуналних објеката. Анексом број 2 уговора о раду од 14.06.2005. године, тужиља је премештена на послове техничара у припреми и исти Анекс није потписала али је фактички обављала наведене послове. Решењем о отказу уговора о раду 4201 од 23.12.2010. године тужиљи је отказан уговор о раду због престанка потребе за њеним радом. Анексом број 4 Правилника о раду од 23.12.2010. године, предвиђено је да сви запослени који раде на пословима за чијим је обављањем престала потреба представљају вишак а Правилником о опису послова број 4218 од 15.12.2010. године, брисано је радно место техничара у припреми, а пословима референта техничке припреме додати су послови фактурисања свих услуга из области нискоградње и изградње и одржавању водне канализационе мреже.

На седници Управног одбора туженог одржаној 08.10.2010. године, утврђено је да тужени има 377 запослених и покренут је поступак утврђивања вишка запослених. Донета је Одлука о измени и допуни Правилника о опису послова којима је утврђено да се 15 радних места брише, чиме је исказан број запослених који су вишак, што значи да у смислу члана 153. став 1. тачка 2. Закона о раду, тужени није био дужан да донесе програм решавања вишка запослених јер се програм у смислу те одредбе доноси када је вишак 10% запослених код послодавца који има у радном односу најмање 100 а највише 300 запослених на неодређено време. Тужиљи је исплаћена отпремнина.

Код овако утврђеног чињеничног стања правилно је другостепени суд применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев као неоснован за поништај одлуке о отказу уговора о раду и враћање на рад код туженог.

Наиме, постојали су оправдани разлози на страни послодавца да тужиљи услед економских или организационих промена буде отказан уговор о раду, као технолошком вишу у смислу члана 179. тачка 9. Закона о раду. У поступку је утврђено да је услед економских и организационих промена код туженог донета одлука о измени и допуни акта о организацији и систематизацији послова, након одлуке управног одбора о покретању поступка и утврђивању вишка запослених и да је укинута радно место на коме је тужиља радила.

Тужени није био у обавези да донесе програм решавања вишка запослених у смислу члана 153-156. Закона о раду и тужиљи је исплаћена отпремнина у складу са чланом 158. овог Закона. Поред тога, у ситуацији када су послови услед

организационих промена укинути, а на којима је било више запослених, послодавац је у обавези да примени мерила и критеријуме како би на основу њих могао да утврди ко је од више запослених технолошки вишак, што код тужиље није био случај јер је тужиља била једини извршилац на пословима које је обављала и који су укинути, па тужени није био у обавези да примени критеријуме прописане Правилником о раду.

Како је тужени донео законито решење о отказу уговора о раду тужиљи на основу члана 179. тачка 9. Закона о раду, то су неосновани ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права а и нису испуњени услови из члана 191. став 1. и 2. Закона о раду, за враћање тужиље на рад и признавање права из радног односа.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Љубица Милутиновић,с.р.**